

gende Tid dannedes ca. 40 Foreninger, rundt om i Landet, saaledes at Landsforbundet kunde dannes i 1907. Denne Forening har som sit eneste Formaal at skaffe Kvinder fuld politisk Ligestilling med Mænd.

K. K. F. har taget som sin Opgave særlig at vinde vort Lands kristelige Kredse for Sagen. Rundt om, hvor vi har holdt Møder, har vi udsendt særlige Indbydelser til de forskellige kristelige Foreninger. Somme Tider har det været smaat med at give Møde, men til andre Tider har vi faaet Lejlighed til at lægge denne Sag frem for store Forsamlinger. Tankerne er derved kastede ud blandt Mennesker, som de andre Foreninger vanskeligt kunde naa, og vi, der kendte de Betænkeligheder, troende Mennesker kunde have overfor Kvindesagen, fordi vi selv havde haft adskillige af dem, kunde ved saadanne Møder faa Lejlighed til at gøre Forsøg paa at rydde dem bort, og et Vidnesbyrd om, at det er lykkedes, er, at Foreningen stadig er vokset.

Netop dette særlige Arbejde inden for de kristelige Kredse, giver K. K. F. sin Berettigelse.

Kvindestemmeretsbevægelsen i England.

Af Johanne Blauenfeldt.

Gennem Aviserne hører vi af og til om de engelske Stemmeretskvinders Kamp. Meget af det, vi hører, synes vi ikke om, og vi tænker: gid Danmark dog maa blive forskaanet for den Slags Udskejelser, ja, vi tænker jo i Grunden

ogsaa: saaledes kunne vi rolige danske aldrig bære os ad.

En Ting vil jeg gerne gøre opmærksom paa: Englænderne hører til et andet Folk end vi. De har en stærkere Karakter, der baade viser sig hos Angriberen og Modstanderen.

Og desuden: de Stemmeretskvinder, der staar bag ved alle Urolighederne, hører kun til to Stemmeretsforeninger. Der er mange andre Stemmeretsforeninger i England, og disse bruger ikke *the militant tactic* (Kampmetoden), mange af dem mener endogsaa, at den skader Sagen.

For at vi kan forstaa, hvorledes Arbejdet i England har antaget en saadan Karakter, maa vi høre lidt om de Aar, der gik forud.

Valgreformen af 1832.

Det var denne, der først vakte Kvinderne op til Bevidsthed. Ved denne kom en Mængde nye Vælgere til. Tidligere havde kun de store Godejere og Borgere haft Stemmeret, og da der i Loven stod „Personer“ og ikke „Mænd“, havde de faa Kvinder, der opfyldte de samme Betingelser som Mændene, den ogsaa, og man har fra 1640 en Beretning om, at Kvinder har benyttet sig af denne Ret. Imidlertid havde i mange Aar kun meget faa om i det hele taget nogen benyttet sin Stemmeret. Kvinderne levede paa denne Tid saa tilbagetrukkent og ofte under et saadant Tryk, at de vel nærmest var lammede, uden Ævne til at gøre sig gældende.

Der havde lydt nogle faa Røster i Ørkenen. I 1792 skrev Mary Wollstonecraft sin Bog om Kvindernes Retigheder.

I 1825 skrev Villiam Thompson en